

dringsforslag. Hvad selve Vædringsfor-
slaget angaar, er det ingenlunde heldigt
affattet, og Meningen er banffelig at faa
fat paa. Det er ikke for at udvøe nogen
Kritik mod selve Redaktionen, at jeg siger,
hvad jeg nu skal tillade mig at anføre, ikke
paa nogen Maade, men det er for at vise,
at det ærede Medlem, der har fremsat For-
slaget, ganske sikkert har tænkt sig noget helt
andet end det, han har skrevet. Det hedder
i Vædringsforslaget: „Fra Slagterier, hvor-
fra der kun udgaar Rød under Kontrol af
Statens tilsynsførende,“ men ifølge Lovfor-
slaget har Statens tilsynsførende ikke at
gøre med andet end med Rød, der er be-
stemt til Eksport, altsaa skulde, efter det
ærede Medlems Forslag, fra Slagterier,
hvorfra der alene udgaar Rød, der er be-
stemt til Eksport, Rød baade i større og
mindre Partier frit kunne føres til For-
handling overalt i Landet. Deri er der
ikke god Mening. Derved, at det ærede
Medlem vil have disse Ting puttede ind i
dette Lovforslag, er det, at han kommer ind
paa saadanne Banffeligheder. Jeg kunde
forstaa, om man kom ind paa den Tanke,
at undtagelsesvis naar Rødet var bestemt
til Eksport og synet af den af Staten an-
satte tilsynshavende, var det urimeligt, hvis
Eksporten gik i Stykker af en eller anden
Grund, f. Eks. at Skibet ikke kom til at
afgaa eller slikt, at dette Rød nødvendig
skulde gaa ud af Omsætningen her i Landet
og paa ny synes i Købstæderne. Urimelig-
heden deraf skal jeg erkende, men derpaa kan
der ikke repareres i dette Lovforslag; man
maa holde de to Ting ude fra hinanden.
Vil man opstille en saadan Regel, at det
Rød, der en Gang er synet til Eksport,
kunde gaa ind i Kommunernes Af sætning
her i Landet, aabner man Vejen for en
Omgaan af Loven i høj Grad, thi saa
kunde man deklarerer Rød til Eksport, lade
det syne ved Slagteriet paa Statens Be-
forskning og derefter ganske rolig tage det
tilbage for atter at lade det gaa ud i Om-
sætningen her i Landet, og det maa vi selv-
følgelig ikke komme ind paa. Det vilde
lede til, at Slagterierne ville benytte sig af
denne Afgang til at lade Staten betale for
dette Tilsyn og saaledes fri sig for den
Afgift, der ellers vilde komme til at paa-
hvile dem. Som sagt, derved vilde Om-
gaelsen af selve Loven blive Hovedsagen,
og Tilsynet med det Rød, der virkelig var
bestemt til Eksport, vilde blive den mindre
Del af Underjøgelsen. Jeg kan saaledes
slet ikke gaa ind paa de Vædringsforslag,
som det ærede Medlem har stillet. Jeg
skal i øvrigt, i Henhold til hvad jeg tidligere

har udtalt, ikke komme nærmere ind paa det
Forhold, som her er berørt, men altsaa til-
lade mig at anbefale at stemme for de af
Udvalgets Flertal stillede Vædringsforslag,
men derimod ikke for Mindretallets og heller
ikke for de Vædringsforslag, der ere stillede
af det ærede Medlem for Aalborg Amts
1ste Valgkreds (S. R. Larsen).

Lauridsen: Jeg skal overfor det
ærede Medlem fra Nørrejylland (S. R.
Larsen) indrømme, at det forekommer ogsaa
mig, at der er virkelig Anledning for Folke-
tinget til at komme til at lovgive paa
det Omraade, hvortil hans Vædringsfor-
slag under Nr. 4 udenfor Betænkningen
sigter. Jeg har altid været overør-
dentlig stor Betænkkelig ved, og det for-
undrer mig den Dag i Dag, at man egent-
lig er kommet ind paa den Vej, som vi ere
komne ind paa her i Landet. Vi ere jo
komne ind paa, at man kan sige, at ingen
paa en Måske Omraader egentlig ved, hvad
der er Ret her i Landet, idet dette slet ikke
er afhængigt af Lovgivningen, men af Ved-
tægter, og jeg skal ikke nægte, at det for-
undrer mig høilig, at vi den Dag i Dag
egentlig anse det for berettiget, at Købstæ-
derne paa den Maade sit Lov til at bestatte
deres Medborgere paa Landet, som Tilfæl-
det var saavel for Kjøbenhavn som for flere
Købstæders Vedkommende. Jeg mener der-
for, at der meget vel kunde være Anledning
til om end ikke ved denne Lov saa dog ved
andre Lejligheder at lovgive angaaende dette
Spørgsmaal, og det er det, det ærede Med-
lems Forslag under Nr. 4 sigter til. Naar
jeg ikke desto mindre ikke for Tiden kan støtte
det, er det for det første, fordi jeg egentlig
ikke tror, at det vil hjælpe noget; thi jeg
tror, at naar man vil komme det bestaaende
Misforhold med Kommissionærvesenet til
Rovs, som det ærede Medlem jo tilfigter, saa
maa man først, om jeg saa maa sige, paa-
tvinge Kjøbenhavns Kommune at holde en
Assurance. Og i og for sig vil det ikke
være særdeles betænkligt. Det vilde være
en ganske naturlig Ting, om Stillingen var
den, at der bliver en af Kommunen her op-
rettet Assurance paa Kvægtorvet, hvor en-
hver betaler Assurance for sit Dyr og saa
har Lov til at trække det ind. Jeg tror,
at det egentlig vilde være den eneste rigtige
Vej og den Vej, man burde gaa, hvis man
altsaa i det væsentlige vilde ramme de Mis-
forhold, hvortil det ærede Medlem maa an-
tages at have figtet baade med sit Vædrings-
forslag og sit Foredrag. Jeg skal tilføje, at
en anden Bevæggrund for mig til ikke for
Tiden at kunne stemme for det ærede Med-